

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 523/2011-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. decembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. M. S., C., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 42 ods. 1, čl. 46 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a vo veci porušenia čl. 141 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 124/2004 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. M. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. septembra 2011 doručená sťažnosť MUDr. M. S., C. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 42 ods. 1, čl. 46 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a vo veci porušenia čl. 141 ods. 1 ústavy postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 124/2004.

Ústavný súd zo spisovej dokumentácie, ktorú má k dispozícii, zistil, že predmetom označeného konania pred okresným súdom, ktoré začalo 12. septembra 1997, je rozhodovanie o uložení povinnosti „pôvodne voči I. so sídlom v B., a to určiť termín atestácie v endokrinológii, nakoľko napriek jeho žiadosti mu doposiaľ nebolo vyhovené, i keď ešte dňa 13. 11. 1990 bol zaradený do špecializačnej predatestačnej prípravy v endokrinológii, ďalej poukázal, že od 13. 05. 1993 je nezamestnaný a získanie kvalifikácie endokrinológa by mu otvorilo ďalšie existenčné zabezpečenie.

Súd vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 05. 11. 2007, č. k. 7 C 124/2004-79, ktorým návrh v celom rozsahu zamietol dôvodiac, že navrhovateľ nespĺňal požiadavku špecializovanej prípravy najmenej v trvaní troch rokov podľa vyhl. Ministerstva zdravotníctva SR č. 71/1981 Zb. o zdravotníckych pracovníkoch a iných odborných pracovníkov v zdravotníctve. Na odvolanie navrhovateľa Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 30. 09. 2009, č. k. 12 Co 158/2008-102 rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s poukazom, že súd má skúmať podmienky konania, najmä danosť právomoci konať o tejto veci.

Na pojednávaní konanom dňa 21. 03. 2011 právny zástupca odporcu uviedol, že právomoc rozhodnúť o termíne konania atestácie pred skúšobnou komisiou inštitútu určovala vtedy platná vyhláška č. 79/1981 b. iba Inštitútu, vzhľadom na to, že podmienkou pre zaradenie bolo v zmysle § 22 vyhlášky komplexné zhodnotenie prípravy na získanie špecializácie atestácie, toto právo mal takisto Inštitút, vzhľadom na to, že nejde o správne konanie, akékoľvek výnimky pri povoľovaní zaradenia lekárov na vykonanie prípravy atestácie mohlo udeľovať v zmysle § 28 vyhlášky iba Ministerstvu zdravotníctva SR. Právny zástupca navrhovateľa rovnako uviedol, že právomoc patrí v danej veci Ministerstvo zdravotníctva SR.“.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza:

«Dňa 5. 8. 11 mi bolo doručené rozhodnutie č. Spr. 2022/11 z 23. 6. 2011, ktorým OS3 potvrdil, že: „dĺžka konania je neprimeraná“, „vykazujúca znaky priedahov v konaní“, no „subjektívne priedahy u sudcu zistené neboli“, čiže „sťažnosť na zbytočné priedahy, od vybavenia poslednej sťažnosti, je nedôvodná“ – rozpor tvrdení, dokazujúci priedahy! ... (1)

Aj „poslednú sťažnosť“ zo dňa 8. 1. 2007 predseda OS3 Bratislava III z 8. 1. 07 označil za „nedôvodnú“, z dôvodu, že konanie zn. 7 C 124/2004 ale vydal nezákonne, v neprítomnosti všetkých účastníkov konania, ba uznesenie nedoručil, i utajil, možnosť podať odvolanie odňal, napokon po 9-ročných dlhých prieťahoch od podania návrhu z 12. 9. 97!

Od podania „poslednej sťažnosti“ z 8. 1. 07 OS3 Bratislava III konal po 5-ročných dlhých prieťahoch, ale bez rozhodnutia vo veci!

Až 21. 3. 111 sa vylučovaná sudkyňa rozhodla konanie zastaviť, pretože z Vyhlášky MZ SSR č. 79/81 Zb. vykonštruovala „správne konanie“, aby spisy odstúpila Ministerstvu zdravotníctva SR, ale „ďalšie konanie“ už je pokračovaním v prieťahoch i pseudoprocesným postupom!

I samotné uznesenie č. 7 C 124/2004-167 z 21. 3. 11 je jasne nezákonné, pretože sudkyňa OS3 rozhodla vo vylučovacom konaní – osobnom!

OS3 jasne porušil čl. 42 ods. 1, 46 ods. 3, 48 ods. 2 Ústavy SR!»

V nadväznosti na uvedené žiada, aby ústavný súd takto rozhodol:

„ÚS určuje, že procesným postupom v konaní pod zn. 7 C 124/2004 OS Bratislava 3 porušil základné práva MUDr. M. S., zaručené čl. 42 ods. 1, 46 ods. 3, 48 ods. 2, 141 ods. 1 Ústavy SR.

ÚS priznáva MUDr. M. S. tak primerané finančné zadosťučinenie, v zmysle úst. čl. 127 ods. 3 Ústavy SR.“

Sťažovateľ túto svoju sťažnosť doplnil podaním doručeným ústavnému súdu 26. septembra 2011, v ktorom uvádza:

«Dňa 26. 8. 11 mi bolo doručené rozhodnutie č. SPr. 2046/11 z 14. 7. 2011, ktorým podpredsedníčka OS Bratislava III potvrdila, že „dňa 13. 6. 11 bola tunajšiemu súdu doručená sťažnosť na zbytočné prieťahy v konaní vo veci, vedenej na OS Bratislava III pod č. 7 C 124/2004“. ... (1)

Ďalej, podpredsedníčka OS Bratislava III tvrdí, že „po preštudovaní Vašej sťažnosti zo dňa 13. 6. 2011 som zistila, že predmetná sťažnosť je opakovanou sťažnosťou“, napokon

„ďalšie opakované sťažnosti budú v súlade s § 21 ods. 3 z. č. 9/10 Zb. o sťažnostiach, odložené“.

Z toho nepochybne vyplýva, že podpredsedníčka OS 3 nezistila, že táto sťažnosť z 13. 6. 2011 sa týka uznesenia č. 7 C 124/2004 z 12. 6. 06 OS3, ktoré zjavne vydal účelovo a nezákonne, aj v neprítomnosti všetkých účastníkov – porušil § 110 OSP (navrhovateľ, zástupca sa ospravedlnil), aby toto konanie po 9 rokoch prerušil, zámerne bez vedomia žalobcu, ktorému uznesenie nezaslal a zatajil, aby tým súčasne odňal možnosť odvolania, ale najmä spôsobil premeškание doby podľa § 111 ods. 3 OSP a po uplynutí 1 roka konanie zastavil, už z dôvodu nepodania návrhu na pokračovanie, ktorý by som nepodal z dôvodu utajenia OS3!

Uvedenú procesnú nezákonnosť odhalil až predseda OS3 po prešetrení sťažnosti z 8. 1. 2007, sudkyňu usvedčil z procesného podvodu!

Toto nepochybne protizákonné uznesenie č. 7 C 124/2004 z 12. 6. 06 OS3, ani predseda OS3, ani sudkyňa nedoručili, ani po (písomnej) žiadosti, ani po následnej sťažnosti z 13. 6. 11, čím som bol poškodený!

OS 3 jasne porušil čl. 42 ods. 1, 46 ods. 3, 48 ods. 2 Ústavy SR!»

Svoj petit na rozhodnutie upravil takto:

„ÚS určuje, že procesným postupom v konaní pod zn. 7 C 124/2004 OS Bratislava 3 porušil základné práva MUDr. M. S., zaručené čl. 42 ods. 1, 46 ods. 3, 48 ods. 2, 141 ods. 1 Ústavy SR, vydaním a zatajením i nedoručením nezákonného uznesenia OS3, napadnutého pod zn. 7 C 124/2004 z 12. 6. 06 OS Bratislava III.

ÚS priznáva MUDr. M. S. tak primerané finančné zadostučinenie, v zmysle úst. čl. 127 ods. 3 Ústavy SR.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktorý vylučuje, aby ten orgán (okresný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (III. ÚS 263/03, IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, III. ÚS 342/08).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti, ktorou sa namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už v sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred jej

podaním (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu týchto práv nečinnosťou tohto súdu v čase doručenia sťažnosti nemohlo dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou účelom a cieľom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. marca 2009).

1. Predmetom sťažnosti je v prvom rade preskúmanie opodstatnenosti tvrdenia sťažovateľa, podľa ktorého postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 124/2004 malo dôjsť k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Sťažovateľ namieta, že uznesenie okresného súdu sp. zn. 7 C 124/2004 z 12. júna 2011 o prerušení konania bolo vydané v jeho neprítomnosti a napriek jeho žiadosti mu nebolo doručené. Ústavný súd v tejto súvislosti zistil, že nejde o uznesenie z 12. júna 2011,

ale o uznesenie z 12. júna 2006, ktoré bolo doručované právnomu zástupcovi sťažovateľa ustanovenému mu 14. februára 2005 (s právoplatnosťou od 15. marca 2005), ktorý ho neprevzal v úložnej dobe. V nadväznosti na to uznesenie nadobudlo právoplatnosť 9. augusta 2006.

Ústavný súd ďalej zistil, že konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 7 C 124/2004, v ktorom malo dôjsť k porušeniu sťažovateľom označených práv, bolo uznesením č. k. 7 C 124/2004-167 z 21. marca 2011 zastavené. Sťažovateľ v sťažnosti poukazuje na nezákonnosť tohto uznesenia.

Toto uznesenie bolo ustanovenému právnomu zástupcovi sťažovateľa doručené 28. apríla 2011. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ 23. mája 2011 odvolanie. Ústavný súd ďalej zistil, že 20. júla 2011 bol z Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) spis vrátený ako prečasne predložený, pretože navrhovateľ žiadal o odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania proti uzneseniu z 21. marca 2011. Následne bolo vydané rozhodnutie č. k. 7 C 124/2004-185 z 29. júla 2011, ktorým okresný súd návrh sťažovateľa na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania proti uzneseniu č. k. 7 C 124/2004-167 z 21. marca 2011 zamietol. Toto uznesenie bolo doručované sťažovateľovi, ktorý si ho prevzal 26. augusta 2011, následne 5. septembra 2011 podal proti nemu odvolanie - osobne. Dňa 21. septembra 2011 bola vyhotovená predkladacia správa, no v ten istý deň bol spis vyžiadaný zo sekretariátu predsedu okresného súdu k sp. zn. Spr. 2061/2011, spis bol vrátený do kancelárie 12. októbra 2011, kedy bol expedovaný na krajský súd, spis bol prevzatý krajským súdom 14. októbra 2011 a 6. decembra 2011 bol spis vrátený aj s uznesením krajského súdu z 28. októbra 2011, ktorým krajský súd odvolanie sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 21. marca 2011 odmietol a napadnuté uznesenie okresného súdu z 29. júla 2011 potvrdil. Uvedené uznesenie krajského súdu sa v súčasnosti doručuje právny zástupcom účastníkov konania.

Zo zistení ústavného súdu, ako aj zo samotnej sťažnosti vyplýva, že okresný súd rozhodol uznesením z 21. marca 2011 o zastavení konania. Ústavný súd konštatuje, že okresný súd už v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu vykonal všetky zákonom

predpokladané a dovolené úkony na odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľa, a preto už nemohol žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh konania, prípadne spôsobiť prieťahy v ňom, a teda nemohol už ani porušovať sťažovateľom v sťažnosti označené základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. V nadväznosti na uvedené ústavný súd sťažnosť v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

2. Sťažovateľ v sťažnosti namieta aj porušenie svojich základných práv upravených v čl. 42 ods. 1 a čl. 46 ods. 3 ústavy.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda iba vtedy, ak poskytovanie tejto ochrany nie je v právomoci všeobecných súdov. V danom prípade z dôvodov ďalej uvedených právomoc poskytnúť ochranu označeným základným právam sťažovateľa, a to základnému právu podľa čl. 42 ods. 1 a čl. 46 ods. 3 ústavy, prináleží všeobecným súdom, čím je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu.

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy (všeobecné) súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí a opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 3 ústavy ústavný súd uvádza:

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Z citovaného ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z. (na ktoré bol sťažovateľ ministerstvom upozornený, pozri posledný odsek listu) je nepochybné, že v situácii, v akej sa podľa vlastného tvrdenia sťažovateľ ocitol, je namieste žiadať o ochranu označených

práv vecne a miestne príslušný všeobecný súd. Uvedená právomoc všeobecného súdu vylučuje subsidiárnu právomoc ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

3. K namietanému porušeniu čl. 141 ods. 1 ústavy, podľa ktorého v Slovenskej republike vykonávajú súdnictvo nezávislé a nestranné súdy, ústavný súd uvádza, že uvedený článok ústavy vyjadruje princípy právneho štátu, resp. princípy fungovania nezávislého súdnictva, a nemožno ho samostatne aplikovať, a teda ani namietat' jeho porušenie v individuálnych sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. I. ÚS 24/98, II. ÚS 810/00, II. ÚS 81/02, IV. ÚS 233/2011). Z týchto dôvodov ústavný súd posúdil sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú (m. m. III. ÚS 116/2011), a preto ju odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími návrhmi v nej uvedenými nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. decembra 2011